

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/229/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114213185
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114213185.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, proti žalovanej: Q. S., nar. X.X.XXXX, bytom F., K. X, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, o návrhu žalovanej na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 16Ro/190/2011 a prísl., na odvolanie žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Prešov zo dňa 4.9.2015 pod č. k. 11C/191/2014-116, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov vyššie označeným uznesením zamietol návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov č. k. 16Ro/190/2011-17 zo dňa 28.5.2012. Zároveň zamietol aj jej návrh na obnovu konania. Žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 351,58 eur do 3 dní od jeho právoplatnosti.

Vychádzal z odôvodnenia návrhu, že žalovaná v konaní vedenom na tom istom okresnom súde pod sp. zn. 16Ro/190/2011, ktoré bolo začaté na návrh obchodnej spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., a ktoré bolo ukončené vydaním právoplatného platobného rozkazu, podala dňa 9.5.2014 (už v tomto konaní) návrh na obnovu daného konania dôvodiac ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/, b/, e/ O.s.p.. Dôvod podľa písm. b/ tohto ustanovenia na pojednávaní vysvetlila tým, že keďže bolo rozhodnuté v skrátenej konaní, neboli vykonané dôkazy. K písm. a/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že pokiaľ aj je vydané rozhodnutie, ktoré nie je zákonné, nie je na ujmu spotrebiteľa, pokiaľ v danom čase nevie o svojich právach ako spotrebiteľ a dozvie sa o nich neskôr. Pokiaľ ide o písm. e/, poukázala na 3 rozsudky, a to rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko zo dňa 6.12.2004, rozsudok SD EÚ spojené prípady C-240-98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA zo dňa 27.6.2000 a rozsudok C-473/00 Cofidis SA z 21.11.2002. V návrhu ďalej uviedla, že platobný rozkaz bol vydaný v rozpore so zákonom - § 172 ods. 9 O.s.p., keďže zmluva, na základe ktorej bol nárok uplatnený, obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, konkrétne ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere, povinné poistenie revolvingového úveru, dohodu o zrážkach zo mzdy, predĺženie premlčacej doby, zmluvnú pokutu, úrok z omeškania 0,08 % denne a rozhodcovskú doložku. Nesprávne bola žalobcovi priznaná aj zmluvná pokuta, keďže úver mal byť posúdený ako bezúročný. V súvislosti so zachovaním subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania uviedla, že v marci 2014 navštívila občianske združenie HOOS v inej záležitosti, a vtedy jej bolo vysvetlené, že môže podať tento návrh, pričom následne sa dozvedela aj o spomínaných európskych rozsudkoch, ktoré citovala vo svojom návrhu. Zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého platobného rozkazu.

Žalobca žiadal návrh na obnovu konania zamietnuť, majúc za to, že bol podaný oneskorene po uplynutí subjektívnej 3-mesačnej lehoty, pričom žalovaná nepreukázala relevantnosť uplatnených dôvodov. Podľa jeho názoru, 3-mesačná zákonná lehota začala plynúť odo dňa nadobudnutia platobného rozkazu, pričom odpor proti nemu nepodala. Čo sa týka označených rozhodnutí európskych súdov, na ktoré poukázala v návrhu, uviedol, že sa netýkali žalovanej a nebolo nimi judikované žiadne porušenie jej práv z jeho strany. Skutočnosti uvedené v odôvodnení označených rozhodnutí boli všeobecne známe a prístupné širokej verejnosti, a nie je preto naplnený ani predpoklad pre použitie § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., spočívajúci v tom, že relevantné skutočnosti nemohla použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní.

Súd prvého stupňa uzavrel, že v danom prípade nebol naplnený ani jeden z uplatnených dôvodov pre obnovu konania, pričom prvé dva dôvody ani v danom prípade neprichádzali do úvahy. Pri treťom dôvode (§ 228 ods. 1 písm. e/) uviedol, že navyše návrh bol podaný po uplynutí 3-mesačnej prekluzívnej lehoty. V úradnom vestníku EÚ (§ 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku EÚ) sa zverejňujú aj rozsudky ESD a preto platí fikcia o tom, že ich zverejnením tam sa o nich dozvedela aj žalobkyňa. Rozsudky sú z rokov 2000 a 2002, pričom návrh na obnovu konania bol podaný nepochybne dávno po ich zverejnení.

Pokiaľ žalobkyňa poukázala aj na rozpor s európskou judikatúrou citujúc tri rozhodnutia, tieto len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, čo je napokon implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Obč. zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 alebo § 172 ods. 9 O.s.p.. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdenie súdu, ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu, a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/.

Súd prvého stupňa poukázal aj na rozhodnutie vo veci Okresného súdu Prievidza č. k. 7C/147/2011-123 zo dňa 30.10.2012, ktorým návrh na obnovu konania bol taktiež právoplatne zamietnutý. V rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 6Co/106/2013-169 zo dňa 18.3.2013 (Krajského súdu v Trenčíne) sa uvádza, že obnova konania je prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol.

Prvším uznesením zo dňa 26.9.2014 pod č. k. 11C/191/2014-34 súd prvého stupňa zamietol návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Prešov č. k. 16Ro/190/2011-17 zo dňa 28.5.2012. Zároveň zamietol aj jej návrh na obnovu konania. Žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 35,90 eur do 3 dní od jeho právoplatnosti.

V dôsledku odvolania žalovanej Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 13Co/147/2014-88 zo dňa 19.2.2015 napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie zdôvodnil ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., teda pre jeho nepreskúmateľnosť, pričom zvýraznil, že súd prvého stupňa síce označil v odôvodnení svojho rozhodnutia tri konkrétne rozsudky európskych súdov, avšak neuviedol konkrétne skutočnosti, v čom spočíva rozpor platobného rozkazu zo dňa 28.5.2012 pod č. k. 16Ro/190/2011-17 s označenými rozhodnutiami.

Po vrátení veci svoje nové rozhodnutie zo dňa 4.9.2015 zdôvodnil tým, že je nevyhnutné uviesť si rozdiel medzi obnovou konania a dovolaním ako mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Dovolanie totiž slúži na odstránenie chýb v právnom posúdení veci, na rozdiel obnovy konania, ktorá je prostriedkom nápravy súdneho rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení. Žalovaná návrh na obnovu konania odôvodnila ustanovením § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.. Za dôvod pre obnovu konania pritom považovala súdne rozhodnutia v iných sporoch, ktoré obdobnú zmluvu, ako v jej prípade, súdy vyhodnotil ako neplatnú. Zákonodarcu však rozhodne takéto rozhodnutia či v skutočnosti nepovažuje za dôvod pre obnovu konania. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 uverejnenom pod R 2/1983 a súdna

prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo 269/08 zo dňa 31.1.2008, 32Cdo 540/11 zo dňa 27.10.2011, 20Cdo 328/98 zo dňa 28.1.2009). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo dňa 7.5.1998, IV.ÚS 410/00 zo dňa 2.10.2000).

Z vyššie uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutiami v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. zákonodarcu mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchyľne než o nej rozhodol príslušný orgán, alebo išlo o prípad, ak súd bol viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p. rozhodnutím iného orgánu alebo z neho vychádzal (§ 135 ods. 2) a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Jednoznačne možno uzavrieť, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 48/2000). Takýto záver je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto iné súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania, nepochybne by došlo k narušeniu už spomenutého princípu právnej istoty. Navyše by bolo ťažko možno posúdiť, ktoré z rozdielných rozhodnutí by malo byť to správne. Preto uplatnený dôvod pre obnovu konania neobstojí. Judikatúra teda jasne uvádza, že v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. musí ísť o rozhodnutie, ktoré s vecou vecne a personálne súvisí. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí (R 105/1998, rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 161/2012). Nepochybne teda dôvod pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nie je daný.

Žalovaná uviedla ako dôvod pre obnovu konania aj § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Je však jednoznačné, že ani tento dôvod nemá opodstatnenie, nie je naplnená jeho skutková podstata, to znamená, že neboli vykonané dôkazy, ktoré žalovaná nemohla vykonať v pôvodnom konaní. Jednak žalovaná ani žiadne dôkazy neuvádzala, a jednak dôkazy, ktoré by navrhovala, mohli sa vykonať v pôvodnom konaní, ak by podala odpor voči platobnému rozkazu.

Žalovaná napokon poukázala aj na rozpor s európskou judikatúrou a citovala tri konkrétne rozhodnutia, ktoré sú uvedené aj v tomto uznesení. Opäť v celom rozsahu súd poukazuje už na pôvodné zdôvodnenie zrušeného uznesenia. Pokiaľ ide o rozhodnutia Súdneho dvora EÚ *Océano Grupo Editorial a Cofidis*, tieto len všeobecne zdôrazňujú nutnosť skúmať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, to je napokon implementované aj do našej legislatívy, či už v hmotnom práve prostredníctvom § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka alebo v procesnom práve v § 153 ods. 3 O.s.p. alebo § 172 ods. 9 O.s.p. V zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. je teda na posúdenie súdu ako vyhodnotí návrh na vydanie platobného rozkazu a platobný rozkaz vydá vtedy, ak má za to, že nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je to to isté, ak by súd rozsudkom žalobe vyhovel, pretože nedospel by k záveru, že prisúdené plnenie vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Tento záver potom logicky vedie k ustálenej judikatúre spomínanej v predchádzajúcej časti rozsudku, že iné právne posúdenie tej istej otázky nepredstavuje dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/. Ani rozhodnutie ESLP vo veci *Beian* o tom, že vzájomne odporujúca si judikatúra vnútroštátneho súdu je porušením dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 a čl. 14 nepredstavuje dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Navyše, k danému dôvodu pre obnovu konania súd dodáva aj to, že ako už bolo konštatované pri dôvode podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., judikatúra ustálila, že relevantné sú rozhodnutia, ktoré s vecou vecne a personálne súvisia, a to napriek tomu, že pri tomto zákonom ustanovení to nie je explicitne uvedené. Niet preto racionálneho dôvodu, prečo by rovnaké zmýšľanie nemalo byť použité aj pri písm. e/ zvlášť, ak pri tomto dôvode ani nie je stanovená žiadna objektívna lehota na podanie návrhu. Aj pri tomto dôvode, podľa názoru súdu, musí byť zachovaná vecná a personálna spojitosť medzi prejednávanou vecou a rozhodnutím orgánu európskych spoločenských súdov. Iný výklad by totiž viedol k tomu, že napríklad po 20 rokoch by bolo prijaté nejaké vyhovujúce rozhodnutie európskeho spoločenského súdu týkajúce sa iného štátu, a to by sa použilo ako dôvod pre obnovu konania v inej krajine, čo by výrazne znevažovalo princíp právnej istoty. Žiadny súdny spor by tak nebol definitívne ukončený a riadne opravné prostriedky by v podstate stratili svoj význam. Navyše, pri § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. sa podľa súdu považovaný rozpor s európskou judikatúrou nemôže chápať abstraktne, ale musí spočívať v konkrétnom porušení rozhodnutia európskeho spoločenského súdu. A to v danom prípade nepochybne chýba. Vydaním platobného rozkazu žiadne so žalovanou spomínaných rozhodnutí nebolo porušené.

Súd tiež zdôrazňuje, že žalovaná paradoxne vo svojom vyjadrení sa domáha zachovania princípu právnej istoty s poukazom na konkrétne rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré obdobný nárok posúdili podľa jej predstáv. Podľa súdu však práve tieto rozhodnutia narušujú princíp právnej istoty, ako to už bolo vysvetlené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia. Navyše existujú iné rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré zhodne s týmto rozhodnutím posúdili nedôvodnosť návrhu na obnovu konania (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 1Co 90/2015-148 zo dňa 23.4.2015, Krajského súdu v Trenčíne 6Co 106/2013, Krajského súdu v Prešove 10Co 66/2013 zo dňa 30.9.2014). Je potrebné si uvedomiť, že aj ochrana spotrebiteľa má mať svoju hranicu a nemožno ju ponímať ako obranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti správania spotrebiteľa (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 23Cdo 1201/2009).

Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený ani jeden z uplatnených dôvodov pre obnovu konania a preto návrh ako neopodstatnený zamietol.

Od výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na obnovu konania je závislý aj výrok o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu. Keďže návrh na obnovu konania súd zamietol, niet právneho záujmu ani na povolenie vykonateľnosti platobného rozkazu.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 351,58 eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Nevzhladol pritom dôvod na použitie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p..

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podala žalovaná odvolanie, ktorým žiadala o jeho zmenu tak, aby jej návrhu na povolenie obnovy konania a návrhu na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu bolo vyhovené. V odvolaní uviedla, že podkladom pôvodnej žaloby podanej spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., bola Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.11.2007. Jej predmetom bolo poskytnutie sumy 1.327,76 eur. Napriek tomu, že táto zmluva neobsahovala údaj o výške úroku, čoho zákonným dôsledkom bola bezúročnosť úveru (§ 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z.) ako sankcia za porušenie povinnosti pri poskytovaní úverov fyzickým osobám, žalobca si nárokoval aj zaplatenie úrokov. Na túto zmluvu poukázala platby vo výške 357,14 eur, čo znamená, že žalobca mal správne nárok na sumu 790,62 eur s prísl., ale súd vydal platobný rozkaz na zaplatenie 1.969,44 eur s prísl., spolu so zmluvnou pokutou 10,48 eur. Zmluvné pokuty neboli medzi zmluvnými stranami dohodnuté, pretože sa priamo v zmluve o úvere nenachádzajú, a ich umiestnenie do obchodných podmienok znamená, že tieto spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech, čo sa týka aj iných podmienok, ktoré vymenovala v návrhu na obnovu konania. Jej neinformovanosť o právach, ktoré jej prislúchajú ako spotrebiteľke, nemôžu byť na jej ujmu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013). Je prvoradou povinnosťou štátu zabezpečiť, aby neprijateľné podmienky použité v zmluvách uzavretých so spotrebiteľom zo strany dodávateľa neboli pre spotrebiteľa záväzné (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS). Tým, že súd rozhodol v skrátenej konaní, neboli vykonané dôkazy, ktoré môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ak nepodala proti platobnému rozkazu odpor, ani to nemôže byť v tomto smere na jej ujmu, pretože návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatný platobný rozkaz (§ 228 ods. 2 O.s.p.). Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, že nebyť nutnosti zachovania vecnej a personálnej spojitosti medzi prejednávanou vecou a rozhodnutím európskych spoločenstiev, viedlo by to k použitiu rozhodnutia európskeho spoločenstva týkajúceho sa iného štátu ako dôvodu pre obnovu konania v inej krajine aj po 20-tich rokoch, čo by výrazne znevažovalo princíp právnej istoty. V predchádzajúcom odvolaní poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/89/2014 zo dňa 2.7.2014, ktorým bola v inej právnej veci obnovu konania povolená a súd vyslovil právny názor, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nemusí vecne a personálne súvisieť s pôvodným konaním. Ani v tomto prípade sa nedomáha konfrontácie postupu súdu pri vydávaní platobného rozkazu s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ a ESLP, ktoré v danom čase neexistovali. Rozsudky Oceáno Grupo, Cofidis, Mostaza Claro a Beian, boli vydané do 6.12.2007. Platobný rozkaz súd vydal 28.5.2012. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/2/2013 z 23.4.2013, ktoré predložila spolu s predchádzajúcim odvolaním, keďže okresný súd neposkytol z úradnej moci súdnu ochranu odporcom ako spotrebiteľom z úverovej zmluvy, vydal platobný rozkaz a konal ako v rozpore ako s O.s.p., tak aj v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora vyššie citovanými, a preto tu boli dané dôvody na obnovu konania. Žalobca si svoje pochybenie pri uzavretí zmluvy nepriznal a nárokuje si vymoženie celého plnenia priznaného súdom. Za tohto stavu sa už ako informovaná spotrebiteľka musela brániť nezákonnosti, čo aj v zákonom stanovenej lehote urobila. Úmysel žalobcu spôsobiť jej čo najväčšiu finančnú ujmu je zjavný z vyčíslených trov konania vo výške

1.119,30 eur. Súd toto vyčíslenie preskúmal a priznal žalobcovi 351,58 eur. Je však toho názoru, že zo strany žalobcu išlo o zneužitie práva na právnu pomoc, pretože na poslednom pojednávaní, čo bol, okrem prevzatia a prípravy zastúpenia, jediný vykonaný úkon právnej služby, sa právny zástupca žalobcu pridržiaval len argumentov, ktoré už boli počas konania vyslovené samotným žalobcom v zastúpení svojho interného zástupcu. Preto považuje žalobcom vyčíslené trovy konania v celom rozsahu za neúčelne vynaložené.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo dňa 24.11.2015 žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a taktiež rozhodnúť o náhrade trov odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že jej odvolaniu nie je možné vyhovieť. Pokiaľ súd prvého stupňa jej návrh na odklad vykonateľnosti označeného platobného rozkazu zamietol a zároveň zamietol aj návrh na obnovu konania, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. To isté sa týka aj výroku rozsudku o trovách prvostupňového konania. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie uznesenia okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Čo sa týka odvolacích dôvodov žalovanej, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že nimi sa v podstate súd prvého stupňa plne a výstižne vysporiadal jednak v uznesení zo dňa 26.9.2014, č. k. 11C/191/2014-34 (i keď bolo odvolacím súdom na odvolanie žalovanej zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie), tak aj v napadnutom uznesení, ktorého preskúmanie bolo aj predmetom tohto odvolacieho konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na to, že žalovaná v tomto konaní sa mohla domnievať úspešnosti návrhu na odklad vykonateľnosti označeného platobného rozkazu ako aj vyhovievania jej návrhu na obnovu konania z pozície spotrebiteľa. Tieto dôvody hodné osobitného zreteľa trvajú aj po tom, čo súd prvého stupňa jej návrhy v podstate z vyššie uvedených dôvodov zamietol, pričom i napriek tomu by bolo nespravodlivé priznať náhradu trov odvolacieho konania inak úspešnému žalobcovi, ktorý je nebankovou spoločnosťou poskytujúcou úvery predovšetkým spotrebiteľom. Taktiež nepriznanie mu náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. mu neprivedie žiadnu závažnú majetkovú ujmu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.